

EGYETÉRTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Szerkesztő- és kiadó-hivatal: Budapest IV. hímző-utca és kalap-utca sarkán 1. sz.

Hirdetések és nyiltterek felvételének árszabály szerint a kiadó hivatalban: Budapest IV. hímző-utca és kalap-utca sarkán 1. sz.

A háromgye miniszter.

Ez előtt négy évvel és négy hónap alatt belügyminiszter lett Tisza Kálmán. E tárczának vezetése mellett csodálatos buzgósággal vitte az országgyűlésen a szónok miniszter szerepét.

a hivatalos lapnak mai száma ékesen szóló tanúságok tészen.

A negyvennyolcadiki törvényhozás nagy szerepet szánt a felség személye körüli miniszternek. Ott kellett neki székelnie a király oldalánál. Ott kellett képviselnie Magyarországot mind azon ügyekben, melyek Magyarországot és Ausztriát közösen érdeklik.

nevezni ki, arra a helyre: azt el nem hisszük. Azt fel nem tesszük még Tisza Kálmánról se.

Budapest, július 16.

Mozgósítási híreinket a mai nap folytán a bécsi lapok távirati tudósításai is megerősítik. A katonai körökben a „menjünk ne menjünk”-féle hazabiz megint a menjünk mérlegére esett.

Hanem alig, hogy az armádia bumbujai lóra kapni készülnek, már az a klasszikus árny is megjelen a kalandor vállalat háta mögött, amely annyira nyugtatja a zsáknézabá került politikát.

Valoszin, hogy Bécsben is rég neszt vettek ennek s ez az oka, hogy mint a féltékeny szerelmesek egy sárgakétketere testet honsyák szilva-faig tanulmányozzák levélről levélre: „menjünk ne menjünk”.

Bolond egy historia, olyan jókat lehetne rajta kacagni, csak ne lenne ránk névze oly kegyes a doberov nótája kin a esatáren, s ideben az árveréseken.

Zichy-féle kompromittáló ügyben egymást érik azok részéről a nyilatkozatok, a kik a vele való gyanus uletek megkövetésére érdektársak gyanint voltak megnevezve.

Ez a mint nem lep meg bennünket, ugy ezéjárt meg vagyunk képesek kitalálni. A nagy közönség sem fog különben e rejtélyes dologgal tisztába jönni, mert az csak tudja mindenki, hogy olyanoktól, a kik több-kevésbé be vannak keverve bizonyos kényes ügybe, már csak az útleterek hallgatagságának jogán is, még inkább saját magunknak önmaguk által való kompromittálásának kiküldése végett, mindig készen állanak tagadni a történetek.

Hogy ezután mi fog történni, arról egyelőre maguk a körök sem tudnak számot adni. Jele, hogy kétségbeesetten bonyolultan áll a kérdés tisztázásának ügye.

A horvát tartománygyűlés tegnap délutánról szóló távirati tudósítások pótlásul meg kell még egyeznünk a következőket: Az úles legérdekesebb mozzanatát képezte a regnicio-

laris bizottság egy tagjának választása. A horvát nemzeti klub jelöltje Voncsina volt, ki 22 szavazattal meg is lett választva. Pejačević László gróf 17 szavazatot nyert és pedig szintén klub tagokból. Hírlik, hogy ez utóbbinak pártja, a régi unionisták 10 emberrel szaporodni fognak.

Az osztrák miniszterválaságról újabb bulletin nem olvasható a bécsi lapokban. Csúpan csak a gráci „Tagesspost”-ban olvasunk e tárgyra vonatkozólag a következő jelentést: „Az uralkodó kívánára Stremayr és Chlumetzky miniszterek a képviselőház megalakulása hivatalkat megtartják, hogy Taaffe gróf még a jelen kormányban lépessen az új parlament elé. Glaser miniszter megmarad lemondása mellett.”

Novi-Bazár megszállása tárgyában a „Neues Wiener Tagblatt” a következőket írja: „A novibazári sándákság okkupációjára vonatkozólag tudósításokat kaptunk ma, a melyeket azonban bizonyos tekintetből egész teljességökben nem közölhetünk. Ezen tudósítások szerint ezen okkupációk esapatának által való keresztülvitele annyiban közel áll, a mennyiben ezen művelettel késlekedés az osztrák államra néve hátrányosnak bizonyulhatna. Feltűnő esemény lenne, ha ezen új okkupáció időpontja azon boszniai döntő események éfordulójára esnék, melyek hadseregünk derékségtől oly fényes világításba helyezték. Nem valószínű, hogy az okkupáció kiterjesztése a Boszniában levő hadesapatok jelentékeny szaporítását tenné szükségessé, legalább a „Pol. Corr.” arról biztosít, hogy az albanok bár fogyer alatt vannak, hogy országukat védelmezzék, de Ausztria-Magyarország iránt barátságos érülettel viselkednek. Azon esetben, ha az ottman birodalom maradékát összeomlana, az albanok önkényt fogják magukat Ausztria-Magyarország pártfogása alá helyezni.”

Ugyan-e tárgyra vonatkozólag a „Deutsche Zeitung” azt írja, hogy a külügyi hivatalban egy napra óta ismét igen élénken foglalkoznak a Lim felé vonulás eshetőségével. Rövid idő előtt egy lapban pedig az a hír került fel, hogy a novibazári pasaliknak, a konvenczióban kijelölt 3 helységét az osztrákok akkor fogják megszállani, ha az oroszok a Balkánfélszigetet teljesen kiirtették. Az oroszoknak Bulgáriát és Kelet-Ruméliát legkésőbb augusztus 3-áig kell elhagyniuk; ha tshát a fennebbi értesítés való, akkor az osztrák esapatok a jövő hónap elején fogják átállni a novibazári határt. Más közlemények szerint márvaló helyen a novibazári konvencziókat az év folytatni végrehatására már nem gondolnak.

Kelet-Ruméliában a görög és török lakosság sávalgy sinec megelégedve Aleko pasa kormányzatával, ki azóta, mióta Kelet-Rumélia főkörmányzó-jának neveztetett ki a porta által, mindent elkövet annak érdekében háttérbe tolására. A hivatalos „Vakit” erről a következő communique-t hozza: „Azon tudósítások szerint, melyek Filippopolból érkeznek, a muzulmánok és görögök épen nincsenek megelégedve Aleko pasu kormányzatával, nemkülönben az idegenek sem és azt állítják, hogy az angol konzul kormányától utasítást vett, erre néve ő exellenciáját figyelmeztetni. A főkörmányzó rosz kormányzatának hatását még a kerületben is tapasztalhatni, hol a legújabbban kinevezett hivatalnokok ellen is panaszt emel a lakosság. Most a zsandárság alakítása a legfontosabb kérdés Kelet-Ruméliában. A porta és a hatalmak egyiránt kívánják egy a statutumnak megfelelő zsandárság képzését. Az európai bizottság helyzete szerlelett kényes, mert noha nem akarja ezen tartomány igazgatási szabadságát és függetlenségét korlátozni, de még sem láthatja közönséggel a dolgokat tovább egy fejlődni, mint ezek Aleko pasa alatt mutatkoznak. Azt hiszik általában, hogyha az elégedetlenség még tovább

tart, Európának gondoskodni kell módokról a helyzet orvoslására.

Ezekből világos, hogy a porta szivesen venne az európai befolyás kiterjesztését mint támogató tényezőt Kelet-Ruméliában. — Hogy pedig a Balkán félsziget még igen távol áll a rendezettségtől s hogy ezen rendezetlenség legszélesebben terjeszkedik, s még Boszniát és Hercegovinátis érinti, azt a „Reuter iroda” mai napon kel konstantinápolyi jelentése is megerősíti, ez ugyanis azt mondja, hogy Konstantinápolyba érkezett tudósítások szerint „Boszniában és Hercegovinában titkos forradalmi izgatások észleltek és nagyon tarthatni, ott nem sokára kitörendő zavargásoktól.”

A szakértők szemle-utja.

Mikor ugy nyár derekán a Tisza lepartd tükre melyen a töltések alá vonul, mintha húst keresse, s ott lomhaskodik meleg tükrevel a mederben: kevesebb ott akkor a víz, mint most a lakomák palackzójából ömlő bor, mely elutasítással s elárasszással fenyegeti a külföldi szakértőket.

Henezidától Bonozidáig, Szőlőstől Baziászig foly a bor, mint tenger, nem is szakértő, a ki meg nem fürdik benne, hogy jobban szemlélhesse a Tiszát. A jámbor külföldiek már neki is fohász-kodtak, kérve utolsó kegyilt, hogy ne kelleszen kiszállaniuk többé, inkább bevallják, hogy a szabályozás eddigi rendszere kitűnő.

A Tisza pedig azalatt szerteszede kezézők a vízi hőkések felett, s nevetésben puffadozik, bomladozik, s a mennyi rontó esze van, még el is gondolja, hogy teszem majd én ezeket néhány év múlva vízi lesz.

Mert szó ide, szó oda, az a szemlel nekünk a leírások után sohegy sem tetszik. Legalább a felhivatalos környezet felhivatalos tollfaluatjairai által villany rőptében s előhaladlisan küldött tudósítások olyan forma benyomást tesznek ránk, hogy az összehordott irányzatos adatok, s a besugók információi által sikerült meggyőzni a szakértőket, hogy minden egy van jól, a mint van, csak itt és ott lesz szükség egy kis correctura.

A tudósítások hiteletért természetesen nem állunk jól. Van annyi türelmünk is, hogy végleges ítéletünk a munkálat elkészülte után való időre tartunk fenn. De a napi események megfigyeléséből annyi felelősség mégis hárul ránk, hogy a külföldi szakértőknek a szemlel folytán nyilvánosságra hozott véleményeit kissé megszel-lyesztessük.

Eddig a Maros levezetése Szeged alá a redresé átmszérésig, továbbá a borjasi átvágás kiszá-lesítése és a Ferenc eszernakának meghosszabbítása jöttek, mint oly hírek köztudomásra, a melyek a szakértők véleményeyt tárgyazzák.

Hátha ez igaz, akkor az egyik tanács a Marosnak Szeged alá vezetése nem új, hanem oly régi mint Paleopaca véleménye. Herrich is mindig ennek mellőzésével igyekszik magát megvédeni a támadások ellen. Azt mondja az ő szabályozási terveiben benn volt, de ő Szegedre óhajtaná áthárítani a felelősséget, Szeged pedig áthárítja azokra, a kik Szegeden felül és alól a szabályozást főri érdekeknek rendelték alá.

Ez a tanács közelsimerésre jutott szabályozási szükségét erősít meg.

A másik a borjasi átmszérésnek kiszálesítésére vonatkozó, gondolkodóba ejti az alsó Tisza átmszérését ismerők. Erről a borjasi átmszérés-

Történet azonban, hogy báró Simonyi Lajos megúvna a kiegyezési hercezhűzát, bmesut vett a kereskedelmi miniszteri kapufélfőtől s elszegődött független szabalelvü pártvezérnek. Igaz, hogy az ő övezény maradt tárczája némi szegyenkezés után meglelte a maga életpárját Trefort Agostonban, az istenadta kultuszminiszterben, de a ki az új „viszony”-nyal legkevésbébbé törődött, az épen Trefort Agoston volt. A kereskedelmi tárcza titkos szövetségét kötött Tisza Kálmánnal, s ennek karjain járt Bécsbe a kiegyezési tárgyalásokra, mindaddig, míg apai, anyai örökséget, Magyarország anyagi jéllétét és föveglettségét Bécsben el nem pazarolta. Ily kopott és elvirágozott állapotában aztán Tisza Kálmán is lemondott róla, Trefort is a faképnel hagyta ugy, hogy az ismét övezgyesre jutott kereskedelmi tárczának már épségségét nem akadt volna völegénye, ha neki báró Kemény Gábor nem sikerül lefelelni, a ki jámbor ember módjára még meg is örült a nagy szerencsének.

De e közben Széll Kálmán is ott hagyta a miniszteriumot s azt se mondván: befellegelt, el — ki hazanyargalt Rátóthra szántani és vetni. És miután pénzügyminiszternek senki sem volt alkalmasabb, mint épen Tisza Kálmán, a miniszterelnök, a belügyminiszter, a szónokminiszter és a pártvezér: enél fogva Tisza Kálmán lett most már a pénzügyminiszter is, — hajtván be az adót és esinálván a függő adósságot, a melynyire lehetséges volt s engedvén el itt-annoyt az illetéket, a miként azt némi tisztes, kortesérdekkel czélserűnek bizonyították. Már ekkor megpróbálta Tisza Kálmán a háromgye miniszterséget és miután a próba, ha sikerre nem is, de minden esetre kellemesnek bizonyult, most már báró Wencheim halálával nem is sokat késlekedett az ő feléje személye körüli miniszterséget szántani a kezébe venni, a mint erről

— On nem bírák többé, on mint érdemtel- len elmozdították — és kezével Oszkár őrre alatt hadonazva hozzá tév: — és holnap talán mint szövetséges...

AZ „EGYETÉRTÉS” TÁRCZÁJA.

A NAGY IZA.

Hovary Elek regénye.

On irányomban, ura irányában, gyakorolja kém szerepét, ön valóban azon fajhoz tartozik, melyet a nép annyira utál: ön piszkos kém, ki mindenütt befurja magát és még főnökei életében is adatokat keres, hogy bajba keverhesse. Hogy engem sérthessen, aljasságokat kobolt a nőről, kit szerencsém van szerethetni... nyomorult! Miért nem mondta ma reggel, hogy mily árt szab azért, ha régalmával és sérelmeivel elbaltgat? Mily paransz folytán jelent meg ön, Zintsky grófnénál? kital nyerte ön az elogatási paransot, miután az én szolgálómban áll? Feleljen, kém ur!

Nuret örös maradt az ifju bíróval szemben, um hajta le fejét, ezen temérek sértsére; kez- detben arca lángvörös lett, azután elsápadt, hideg verejték utott ki homlokán, de nem mozdult, egyenesen, szilárdul állt, mint egy öreg harcos a tüzben és igyekezett érzelmet pallástolni; fűdo- kolt, fogait vicsorgatta, ujjait oly erősen összeszo- rította, hogy körmei tenyerébe frúdtak. A rendőrök éreműtek ezen sértséksen. Nurete tekintetek és kérdéni látszóttak tőle, hogy mi-rt túri. Nuret szólanı akart, de nem bírt és Verchemont Oszkár azonnal felváltotta.

— Most reszketsz nyomorult kém, te nem tudod, hogy én szíttépen hívdót, melyet aljasan a sóthéban szóltél egy nő ellen, nyomorult! egy nő ellen!

Erre nem felelhetés.

Nuret úgynök hírtelen megrázkódott, egy köhögéshöz hasonló rekedt sikoltást hallott, és magasan feltartva fejét, villogó szemekkel, egy léppel közelebb jött.

— Verchemont ur kiáltá, én csak azt felelhetem, hogy kötelességemet teljesíttem...

— Nevezzen engem bíró urnak...

— Nuret!... ön elfelejt... — Menyidörgös menyő! ön semmit sem felejt el... Ön nem főnököm többé... és itt csupán ember, és Iza kissasszony pártfogója...

— Hallgasson szerencsétlen... kiáltá Oszkár reá rohavana...

— Ha még egy lépést tesz, embereim által megköztözetem őnt...

Csend következett, mert Nuret egy intésére a két rendőr előre lépett, és tartásokból, mozdula- taikból világosan kifűnt, hogy miként fognak el- járni. Ezen esend majdnem egy percig tartott, melynek lefolyta után, Nuret úgynök egyenesen mint egy katoná, ki főnöke előtt áll, levette ka- lapját, és így szólt:

— Verchemont ur, azon fért ki ön megsér- tetett, egy ember fia ki vérvél róta le tartozási hájazia iránt; ő fia gyantalanul halt meg, fira mo- esoktalan nyert és egy férj példáját hagyta, ki kötelességét teljesít... Verchemont ur, én is katoná voltam, mint atyám; midőn kiléptem a szolgálótlal, nem volt keresetem, élnem kellett, és így lettem úgynök... úgynök, hogy feltuttasam a veszedelmes lényeket, a rablo- kat, a gyilkosokat... saaz, mert életem nem áldozhatom a hazának, fölajánlottam a társadalom- nak... én nem tettem semmit, mi az erkölcsös- séget sérthetné, mert ön hazudott uram, én képleten vagyok hölgyeket megtámadni, bár milyenek le- gyenek is: a férfiaknak jogukban áll vétkezni, és a bűne ők tanítják a nőket — én előttem ez nem bűn.

Magasan vagy alatt, tisztán vagy beomoc- solva, én tiszteltem a nőt... én csupán a gono- szok ellen viselek hadat, én védem a jókat... Verchemont ur, én nem vagyok kém, én úgynök vagyok... O! nagyon jól tudom, hogy e szó

úgynök egy undok keresetre emlékeztet: én visz- szatszázó vagyok, mint a pök, mely kitárja hálo- ját, hogy a mérges legyen, melynek szúrása veszé- lyes, elfogja. A pókát félnek, de az esztelenek nem félnek a logyektól!... Hogy én egy nőt elfogtam itt, ez azért történt, mert e nő a gyil- kos szövetséges volt, kit én nyomonzok...

— Ön hazudik, ön hazudik... kiáltá Ver- chemont.

— Uram, már az imént emlegettem, hogy ön nem főnököm többé, és ha nem akarja, hogy ön ellen fellépjek, paranszolom, hogy másként szóljon velem.

— Mily nevétséges bünrészességgel vádolja ön Zintsky asszonyt?

— Ha akarám, megtagadhatnám a feleletet. Én itt hivatalos minőségben vagyok, és paransz szerint járok el, kötelességem lenne elfogni őnt, mert megsértette az úgynököket. Én nem tarto- zom eljárásomról számot adni, sőt ellenkezőleg kérdemen kell őntől, hogy mit keres e háznál?

— Mit jelentesen ezen hozhat Nuret ur?

— Én, mint úgynök ki vagyok küldve itt házmoztatóst tartani, és felolalni mindent mi gyanusnak látszik... Mindenek előtt ura jel- szóltatom ön Verchemont ur, hogy magyarizza meg jelenlétét e helyen.

Oszkár elégségesnek tartá vállat vonni; a szigorú úgynök felváltotta.

— Uram, jogomban áll mindent gondolni, ön vezette a vizsgálatot, midőn ma azokról akar- tam szólni, kiket keresek, ön nem is hallgatott meg, és egészen más térére vitte át a beszélgetést, én jónak láttam másfél fordulni, az államügyész- szel szóltam, és határozott paransai szerint jár- tam el; én elfogtam a fővádlottat, ön lakásán ta- lálom... Verchemont ur ön szövetséges.

Az ifju bíró nem hallá a mondat ez utolsó részét; az úgynök viselőre nyugodtabb lett; szávaiban az államügyész említése kötötte le figyelmét; ő mellőztetett, ámlegyen; de miért ren- delte el az államügyész kedvese elfogatását?

— Ah! tehát midőn ön szobából távo- zott, panaszokdani ment az államügyészhez?

— Én felmentettem őnt; ez köteles- ségem.

Oszkár ismét vállat vont, és így felelt:

— Tehát önnek köszönhetem elmozdita- tásomat?

— Ugy hiszen igen!... kezeim tele volt- tak bizonyítékokkal, és ön nem akarta megte- kinteni.

Verchemont összehuzta szemöldökéit és til- relmentlenül kérdé:

— Bizonyítotték Zintsky asszony ellen?...

de hisz ön nekem sohasem szólott róla.

— Ön nem akart meghallgatni.

Verchemont Oszkár nyugalanul, izgatottan, lázasan fel s alá járt a nagy ebédlöben; Nuret figyelemmel szemlélte, és mindig kereste a magya- rázatot, hogy az ifju bíró mi módon juthatott a vádolt lakására, bünrészességében nem akart hinni; de részrehalóságról meggyőződve, halkán beszélt egy kisajrójével; ez rög ön kiment, és egy pillanat múlva ismét visszajött; néhány szó szolgált az úgynök fülebe, mire ez fejt rázta. Osz- kár egy pohár vizet öntött magának, egyszerre kiitta, most nyugodtabban közelített az úgynök- höz, és így szólt hozzá:

— Nuret, ön azt állítja, hogy ön elmozdítat- tam; ez óráig még nincs tudomásom róla.

— Az ön elbocsátatása ma iratolt alá és csak holnap fog kézbesíttetni.

— Én e fölött nem érek sem fájdalomat, sem örömet; azok után, mi a mai kihallgatásnál történtek, elhatároztam beadni lemondásomat. De ez órában még hivatalos minőségemben vagyok, ön még paransaimnak alá van rendelve és mel- lözve a történetek, Zintsky asszony elfogatásának magyarázatát kérem és felszólítom őnt, álljon elő állítólagos bizonyítványával.

— Igaz uram, ön csak holnap lesz elho- csátva, és még paransolhat nekem, ámbar ma reggel óta felvagyok mentre alárendelt állásom alól önnel szemben, jogom volt egy eljáráni a mint tettem, és megtagadhatnám a feleletet; de én nem vagyok makacs. Az ismert embereim egyike által tudakoltattam, hogy mi ezmen van ön itt, és minden meg lón fejte, ön Zintsky asszony ked- vese, ön boldogja volt...

— Kérem Nuret, ne ítéljen elhamarkodva, feleljen nekem, mutassa fel bizonyítékait.

Midőn az úgynök látta, hogy valahányszor Izárol szó az ifju bíró arczán mindig fájdalom-

Table with 2 columns: Penk, Aró. Values: 8.47, 5.43; 5.47, 2.49; 8.20, 3.00; 8.00, 3.60; 11.34, 11.36; 11.34, 11.61; 10.02, 10.04; 4.75, 4.80; 1.00, 1.00.

Table with 2 columns: Penk, Aró. Values: 9.70, 9.50; 8.00, 8.00; 11.34, 11.36; 11.34, 11.61; 10.02, 10.04; 4.75, 4.80; 1.00, 1.00.

Table with 2 columns: Penk, Aró. Values: 8.47, 5.43; 5.47, 2.49; 8.20, 3.00; 8.00, 3.60; 11.34, 11.36; 11.34, 11.61; 10.02, 10.04; 4.75, 4.80; 1.00, 1.00.

Table with 2 columns: Penk, Aró. Values: 8.47, 5.43; 5.47, 2.49; 8.20, 3.00; 8.00, 3.60; 11.34, 11.36; 11.34, 11.61; 10.02, 10.04; 4.75, 4.80; 1.00, 1.00.

Table with 2 columns: Penk, Aró. Values: 8.47, 5.43; 5.47, 2.49; 8.20, 3.00; 8.00, 3.60; 11.34, 11.36; 11.34, 11.61; 10.02, 10.04; 4.75, 4.80; 1.00, 1.00.

Table with 2 columns: Penk, Aró. Values: 8.47, 5.43; 5.47, 2.49; 8.20, 3.00; 8.00, 3.60; 11.34, 11.36; 11.34, 11.61; 10.02, 10.04; 4.75, 4.80; 1.00, 1.00.

Table with 2 columns: Penk, Aró. Values: 8.47, 5.43; 5.47, 2.49; 8.20, 3.00; 8.00, 3.60; 11.34, 11.36; 11.34, 11.61; 10.02, 10.04; 4.75, 4.80; 1.00, 1.00.

Table with 2 columns: Penk, Aró. Values: 8.47, 5.43; 5.47, 2.49; 8.20, 3.00; 8.00, 3.60; 11.34, 11.36; 11.34, 11.61; 10.02, 10.04; 4.75, 4.80; 1.00, 1.00.

Table with 2 columns: Penk, Aró. Values: 8.47, 5.43; 5.47, 2.49; 8.20, 3.00; 8.00, 3.60; 11.34, 11.36; 11.34, 11.61; 10.02, 10.04; 4.75, 4.80; 1.00, 1.00.

Table with 2 columns: Penk, Aró. Values: 8.47, 5.43; 5.47, 2.49; 8.20, 3.00; 8.00, 3.60; 11.34, 11.36; 11.34, 11.61; 10.02, 10.04; 4.75, 4.80; 1.00, 1.00.

Lapunk mai számához fél lv melléklet van csatolva.

